

Ռաֆֆի

Գարուն

(Հինգերորդ դարու Հայոց տիկիմների երգը)

Բազում ամերոց հալեցան սառնամանիք,
Եհաս գարուն և եկին նորեկ ծիծռունք,
Տեսին և խնդացին կենցաղասեր մարդիկ,
Եվ նորա ոչ երբեք կարացին տեսանել
զանձկալիս յուրյանց...

ԵՂԻՇԵ

Անցա՛ն, անցա՛ն տարիներ,
Եկան, գնացին շատ ամեռ,
Նորեկ ծիծառը ճովոուն
Ավետում է նոր գարուն:

Լռե, լռե ո՛վ ծիծառ,
Դու մեր սիրելյաց դարձեն
Չես բերած ոչ մի խաբար
Պարսից հեռու աշխարհեն:

Ուր շղթայած բանտերում
Տանջվում են չարաչար,
Նոցա կարոտ աչերուն
Ոչ քուն կա և ոչ դադար:

Դու չե՛ս, չե՛ս նոր գարուն,
Գարունը Հայաստանի,
Դու հայոց տիկիներուն
Ողբը, լացը չե՛ս տանի...

Ջի քո փառավոր դարձի
Այդ գեղեցիկ տեսարան
Հիշատակում է նոցա
Կորած սենր աննման:

Ձյունը հալվեց, դաշտերը
Կանաչ խոտով ծածկվեցան,
Խնձորենին ու նշենին՝
Ծաղիկներով ծաղկեցան:

Թռչունք, սարյակ և սիխակ՝
Տոնեն նոցա հիշատակ,
Վարդ ու շուշան և մեխակ
Խնկեն բուրումն անուշակ:

Արարատա դաշտերում՝
Ժիր նժույգի խրխինջը
Շփոթում է վաղորդյան՝
Օղի հանգիստ, խոր նինջը:

Կարծես նա էլ զգում է,
Որ էլ ինքը տեր չունի.
Մամիկոնյան քաջերը
Ընկա՛ն, ընկան վշտալի...

Անտառներում եղջերուն,
Թռչկոտում է համարձակ,
Լորն ու կաքավ երգում են,
Էլ վախ չունի նապաստակ:

Կարծես նորանք էլ գիտեն,
Որսորդներից ազատ են,
Իշխաններն էլ չըկան,
Որ նոցա սիրտը շփոթեն:

Հայաստանի երկինքը
Թուխ ամպերով է պատած,
Սուգ է մտել Մասիսը,
Տխրադեմ է Արագած:

Ժողովուրդը տոնասեր
Չէ խմբում եկեղեցին,
Աղջիկները չեն պարում,
Թմբուկ, երգեր լռեցին...

Դու չե՛ս, դու չե՛ս նոր գարուն,
Գարունը հայոց տիկնաց,
Դու մեզի չես ավետում
Մեր քաջերի վերադարձ:

Այն օրն է նոր գարուն,
Երբ կրնորոզվի Հայաստան,
Եվ մենք ազատ կըշնչենք,
Ձգելով լուծը պարսկական: